

Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia

2015/2258(INI)

25.4.2016

OPINIA

Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia

dla Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

w sprawie wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych ze szczególnym uwzględnieniem uwag podsumowujących Komitetu ONZ ds. Praw Osób Niepełnosprawnych
(2015/2258(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Rosa Estaràs Ferragut

WSKAZÓWKI

Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia zwraca się do Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- A. mając na uwadze, że liczbę osób niepełnosprawnych w Unii Europejskiej szacuje się na 80 mln, w tym około 46 mln kobiet i dziewcząt, co stanowi około 16 % łącznej liczby kobiet i dziewcząt mieszkających w UE i oznacza, że w Unii Europejskiej niepełnosprawność częściej występuje wśród kobiet niż wśród mężczyzn; mając na uwadze, że kobiety niepełnosprawne są często ofiarami dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie i napotykały poważne przeszkody w korzystaniu z podstawowych praw i swobód, np. z prawa dostępu do edukacji i zatrudnienia, co może prowadzić do izolacji społecznej i urazów psychicznych; mając na uwadze, że niepełnosprawność nieproporcjonalnie częściej wpływa na kobiety również jako opiekunki niepełnosprawnych członków rodziny;
- B. mając na uwadze, że w Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych przyznano, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta są bardziej narażone, w domu i poza nim, na przemoc, obrażenia i nadużycia, zaniedbania lub niedbałe traktowanie, maltretowanie i wykorzystywanie;
- C. mając na uwadze, że w Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych podkreślono potrzebę włączenia kwestii równouprawnienia płci do wszelkich działań oraz wspierania pełnego korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności;
- D. mając na uwadze, że równe traktowanie oraz pozytywne działania i strategie dotyczące kobiet niepełnosprawnych oraz matek niepełnosprawnych dzieci to podstawowe prawo człowieka, a zarazem obowiązek etyczny;
- E. mając na uwadze, że blisko 80 % niepełnosprawnych kobiet pada ofiarą przemocy psychologicznej i fizycznej oraz że są one bardziej narażone na przemoc seksualną niż kobiety niedotknięte niepełnosprawnością; mając na uwadze, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta są narażone na dyskryminację z wielu przyczyn jednocześnie;
- F. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne z dużo większym prawdopodobieństwem mogą paść ofiarą przemocy uwarunkowanej płcią, w szczególności przemocy domowej i wykorzystania seksualnego, a według szacunków prawdopodobieństwo nadużyć wobec kobiet niepełnosprawnych jest 1,5 do 10 razy większe niż w przypadku kobiet niedotkniętych niepełnosprawnością;
- G. mając na uwadze, że zmiany demograficzne i społeczne powodują wzrost zapotrzebowania na pracowników domowych i opiekunów, w szczególności pracowników domowych i opiekunów należących do rodziny; mając na uwadze, że opiekę nad osobami niepełnosprawnymi i niesamodzielnymi zazwyczaj zapewniają kobiety należące do rodziny, co często prowadzi do wykluczenia z rynku pracy;
- H. mając na uwadze, że niepełnosprawne kobiety, zwłaszcza migrantki, są bardziej narażone na ubóstwo i wykluczenie społeczne z powodu dyskryminacji z wielu przyczyn

jednocześnie;

- I. mając na uwadze, że wskaźnik zatrudnienia kobiet niedotkniętych niepełnosprawnością wynosi 65%, a w przypadku kobiet niepełnosprawnych tylko 44 %; mając na uwadze, że kobiety niepełnosprawne są często dyskryminowane w stosunku do niepełnosprawnych mężczyzn, jeśli chodzi o dostęp do zatrudnienia i edukacji; mając na uwadze, że stopa bezrobocia wśród osób niepełnosprawnych utrzymuje się na niedopuszczalnie wysokim poziomie; mając na uwadze, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta napotykać większe trudności przy wchodzeniu na rynek pracy; mając na uwadze, że należy eliminować bariery dla mobilności oraz większą zależność od członków rodziny i opiekunów, aby zachęcić kobiety niepełnosprawne do aktywniejszego udziału w edukacji, na rynku pracy oraz w życiu społecznym i gospodarczym wspólnoty;
- J. mając na uwadze, że płatna praca ma kluczowe znaczenie dla umożliwienia osobom niepełnosprawnym samodzielnego życia i zaspokajania potrzeb rodziny i gospodarstwa domowego; mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne są często niedostatecznie wynagradzane; mając na uwadze, że ta podatna na zagrożenia grupa jest bardziej narażona na ubóstwo i wykluczenie społeczne;
- K. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy, środki oszczędnościowe i cięcia narzucone w usługach społecznych i opiece zdrowotnej w większości państw członkowskich UE przyniosły zgubne konsekwencje dla podatnych na zagrożenia grup społecznych w UE, zwłaszcza dla osób niepełnosprawnych i ich rodzin, które środki oszczędnościowe dotknęły niewspółmiernie, a w szczególności dla niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt;
- L. mając na uwadze, że dzieci niepełnosprawne napotykać poważne przeszkody w korzystaniu z praw podstawowych;
- M. mając na uwadze, że dzieci niepełnosprawne są często wykluczone ze społeczeństwa i niejednokrotnie przebywają w domach opieki lub innych placówkach z dala od rodzin;
- N. mając na uwadze, że dzieci niepełnosprawne mają prawo żyć w rodzinie lub w środowisku rodzinnym i oczekiwać, że właściwe instytucje państwowe będą działały w ich interesie i w interesie ich rodzin;
- O. mając na uwadze, że dzieci niepełnosprawne rzadziej uczęszczają do szkoły, co oznacza dla nich ograniczone możliwości tworzenia kapitału ludzkiego, ogranicza możliwości zatrudnienia i zmniejsza produktywność w dorosłym życiu;
- P. mając na uwadze, że osoby niepełnosprawne są bardziej narażone na bezrobocie i zazwyczaj zarabiają mniej, nawet jeśli pracują; mając na uwadze, że efekty pracy i dochody wydają się pogarszać wraz ze wzrostem stopnia niepełnosprawności;
- Q. mając na uwadze, że osoby niepełnosprawne mogą ponosić dodatkowe koszty wynikające z niepełnosprawności, np. koszty opieki medycznej lub urządzeń wspomagających oraz koszty związane z potrzebą wsparcia i pomocy, a tym samym często potrzebują większych zasobów, aby osiągnąć takie same wyniki jak osoby pełnosprawne;
- R. mając na uwadze, że Komitet ds. Praw Osób Niepełnosprawnych w końcowych uwagach na temat sprawozdania wstępnego Unii Europejskiej zaleca Unii Europejskiej, by

uwzględniała perspektywę osób niepełnosprawnych w polityce i programach na rzecz równouprawnienia płci, a problematykę równouprawnienia płci w strategiach dotyczących niepełnosprawności, a także by rozwijała działania pozytywne, utworzyła mechanizm monitorowania i finansowała gromadzenie danych i badania naukowe nad niepełnosprawnymi kobietami i dziewczętami; mając na uwadze, że komitet zaleca ponadto, by Unia Europejska zapewniła skuteczną ochronę przed przemocą, nadużyciami i wykorzystywaniem, by polityka godzenia życia zawodowego i prywatnego uwzględniała potrzeby niepełnosprawnych dzieci i dorosłych oraz ich opiekunów, a także by przyjęto środki służące zmniejszeniu wysokiej stopy bezrobocia wśród osób niepełnosprawnych, z których większość stanowią kobiety;

1. popiera wnioski i zalecenia Komitetu ds. Praw Osób Niepełnosprawnych i podkreśla, że instytucje UE i państwa członkowskie muszą uwzględniać w polityce oraz programach i strategiach na rzecz równouprawnienia płci perspektywę niepełnosprawnych kobiet i dziewczynek, a w polityce dotyczącej niepełnosprawności ujmować perspektywę płci; apeluje ponadto o stworzenie mechanizmów regularnych przeglądów osiągniętych postępów;
2. ubolewa, że do europejskiej strategii niepełnosprawności 2010–2020 nie włączono zintegrowanej perspektywy płci ani oddzielnego rozdziału poświęconego polityce niepełnosprawności uwzględniającego kwestie płci, chociaż kobiety niepełnosprawne często znajdują się w trudniejszej sytuacji niż niepełnosprawni mężczyźni i są częściej narażone na ryzyko ubóstwa i wykluczenia społecznego;
3. wyraża zaniepokojenie faktem, że w dokumencie Komisji na temat strategicznego zaangażowania na rzecz równości płci na lata 2016-2019 nie uwzględniono problematyki niepełnosprawności, i apeluje, by Komisja uzupełniła ten brak, włączając kobiety niepełnosprawne i opiekunki do swojej polityki i programów;
4. wzywa państwa członkowskie, by stosowały podejście uwzględniające problematykę płci w polityce i środkach skierowanych do niepełnosprawnych kobiet, mężczyzn, dziewcząt i chłopców oraz we wdrażaniu ich we wszystkich obszarach, zwłaszcza jeśli chodzi o integrację w miejscu pracy, edukację i przeciwdziałanie dyskryminacji;
5. przywiązuje najwyższą wagę do art. 33 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych („Wdrażanie i monitorowanie na szczeblu krajowym”) oraz do 76. i 77. punktu uwag końcowych komitetu ONZ, dlatego też z zadowoleniem przyjmuje zgodę komitetu ONZ na udział Parlamentu Europejskiego w niezależnym nadzorze;
6. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by opracowały odpowiednią politykę i stosowały właściwe środki we wszystkich obszarach polityki, wspierając samodzielne życie i pełną integrację społeczną; w związku z tym wzywa Komisję do gromadzenia i rozpowszechniania zaktualizowanych danych statystycznych dotyczących niepełnosprawności, w podziale według kryterium wieku i płci, w celu monitorowania sytuacji osób niepełnosprawnych w UE;
7. wzywa Komisję do zapewnienia wszystkim osobom niepełnosprawnym możliwości korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się, jakie przysługuje wszystkim obywatelom UE, przez włączenie do obecnego i przyszłego prawodawstwa gwarancji równych szans, praw podstawowych, równego dostępu do usług i rynku pracy, a także

tych samych praw i obowiązków w dostępie do zabezpieczenia społecznego, jakie mają obywatele państwa członkowskiego, w którym osoby te są ubezpieczone, zgodnie z zasadą równego traktowania i niedyskryminacji; ponadto w odniesieniu do równości w zatrudnieniu wzywa państwa członkowskie do pełnego przestrzegania przepisów przekształconej dyrektywy UE w dziedzinie równości płci (2006/54/WE);

8. podkreśla potrzebę wspierania migrujących niepełnosprawnych dziewcząt i kobiet w celu rozwijania umiejętności, które pozwolą im zdobyć odpowiednie zatrudnienie;
9. uważa, że osobom niepełnosprawnym, szczególnie kobietom i dziewczętom, należy dać możliwość równie swobodnego korzystania z własnej seksualności jak osobom niedotkniętym niepełnosprawnością, i jest zdania, że kobiety niepełnosprawne muszą mieć możliwość żyć jak kobiety sprawne i realizować pragnienie posiadania – lub nieposiadania – dzieci;
10. podkreśla, że dziewczęta i kobiety niepełnosprawne powinny mieć dostęp do pełnych praw seksualnych i reprodukcyjnych oraz do edukacji dotyczącej seksualności i prowadzonej przez profesjonalistów będących ekspertami w tej dziedzinie; uważa w związku z tym za kluczowe, by kobiety i dziewczęta niepełnosprawne miały pełny dostęp do opieki medycznej zaspokajającej ich szczególne potrzeby, w tym do konsultacji ginekologicznych, badań lekarskich, planowania rodziny oraz wsparcia dostosowanego do ich potrzeb podczas ciąży; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniego dostępu do takich wysokiej jakości usług w krajowych systemach publicznej opieki zdrowotnej;
11. ponownie zaznacza, że należy zająć się potrzebą zapewnienia niepełnosprawnym kobietom i mężczyznom specjalistycznego wsparcia, w tym opieki nad dziećmi, aby wraz z rodzinami mogli w pełni korzystać z macierzyństwa i ojcostwa;
12. podkreśla, że z punktu widzenia osiągnięcia samodzielnego i niezależnego życia przez osoby niepełnosprawne, zwłaszcza kobiety, pomoc (osobista lub publiczna) to środek wspierający te osoby i ich rodziny, umożliwiający im dostęp do miejsc pracy, placówek edukacji i szkolenia zawodowego, a środek wsparcia w czasie ciąży i macierzyństwa;
13. przypomina o pilnej potrzebie zajęcia się problemem przemocy wobec niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt w otoczeniu prywatnym i instytucjonalnym oraz zwraca się do państw członkowskich o zapewnienie usług wsparcia dostępnych kobietom i dziewczętom dotkniętym wszelkimi rodzajami niepełnosprawności; radzi, by UE przystąpiła do Konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy w stosunku do kobiet i przemocy domowej, co będzie kolejnym krokiem na drodze zwalczania przemocy wobec niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt;
14. z niepokojem zauważa, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta, zwłaszcza te, które padają ofiarą dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie, są bardziej narażone na przemoc uwarunkowaną płcią, w tym przemoc seksualną lub wykorzystywanie seksualne, zarówno w domu, jak i w otoczeniu instytucjonalnym; podkreśla, że państwa członkowskie powinny wprowadzić lub zaostrzyć przepisy chroniące prawa niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt doświadczających takiej przemocy uwarunkowanej płcią, a także wspierać ich rekonwalescencję;

15. przypomina o roli mediów w prezentowaniu kobiet i dziewcząt, a także niepełnosprawności, oraz zauważa, że brak widoczności i rozpowszechnianie stereotypów może podtrzymywać uprzedzenia oraz sprzyjać przemocy i wykluczeniu; zwraca się do wszystkich instytucji europejskich, by inicjowały i wspierały kampanie informacyjne na temat konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz by zwalczały uprzedzenia, dyskryminację i przestępstwa z nienawiści popełniane wobec osób niepełnosprawnych, w tym kobiet i dziewczynek; uważa, że media powinny nie tylko częściej prezentować niepełnosprawne kobiety i dziewczęta, ale również dążyć do tworzenia ich pozytywnego wizerunku;
16. przypomina o znaczeniu prawa podstawowego, jakim jest udział osób niepełnosprawnych w procesie kształtowania polityki i podejmowania decyzji w sprawie niepełnosprawności na wszystkich szczeblach, co podkreślono w Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; podkreśla, że niepełnosprawnym kobietom i dziewczętom, w tym należącym do społeczności marginalizowanych i podatnych na zagrożenia grup społecznych i borykającym się z dyskryminacją z wielu przyczyn jednocześnie, trzeba dać możliwość udziału w procesach podejmowania decyzji, aby zapewnić wyrażanie, wspieranie i ochronę ich interesów i praw oraz prezentować naprawdę oddolne spojrzenie na problematykę płci; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiednio dostosowanych usług i obiektów umożliwiających tym osobom aktywne zaangażowanie i uczestnictwo, a także do inwestowania w technologie wspierające i włączenie cyfrowe;
17. wyraża zaniepokojenie, że niektóre państwa członkowskie wykorzystują europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne do wspierania instytucjonalizacji opieki, zamiast przyczyniać się do rozwoju bardziej otwartych społeczności, w których osoby niepełnosprawne mogłyby żyć, otrzymując odpowiednie wsparcie; wyraża obawę, że osoby niepełnosprawne, zwłaszcza kobiety, dzieci i osoby starsze, mogą doświadczać przemocy i niewłaściwego traktowania, szczególnie w otoczeniu instytucjonalnym;
18. zauważa z niepokojem różne formy wykluczenia spowodowanego instytucjonalizacją opieki nad osobami niepełnosprawnymi oraz fakt, że takie dyskryminacyjne traktowanie może sprzyjać dalszym uprzedzeniom i złemu traktowaniu w otoczeniu instytucjonalnym i ze strony społeczeństwa jako całości;
19. apeluje o zrównoważone wykorzystywanie europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, sprzyjające rozwojowi bardziej integracyjnych wspólnot i instytucjonalizacji na żądanie, aby w obu przypadkach zwłaszcza niepełnosprawne kobiety i dziewczęta, dzieci i młodzież mogły otrzymywać odpowiednie wsparcie i pomoc w całej Unii Europejskiej; przypomina, że państwa członkowskie muszą sprzyjać integracyjnym społecznościom ułatwiającym samodzielność, zapewniającym właściwe wsparcie w pokonywaniu przeszkód związanych z płcią oraz w przezwyciężaniu dyskryminacji dotykającej niepełnosprawne kobiety i dziewczęta;
20. wyraża zaniepokojenie wysoką stopą bezrobocia wśród osób niepełnosprawnych, zwłaszcza kobiet, w porównaniu z innymi grupami mieszkańców Unii Europejskiej; wzywa państwa członkowskie do wspierania i zagwarantowania ram ustawodawczych i politycznych sprzyjających uczestnictwu kobiet niepełnosprawnych w rynku pracy, także jeśli chodzi o kobiety z ukrytymi niepełnosprawnościami, chorobami przewlekłymi i trudnościami w uczeniu się;

21. podkreśla znaczenie przedsiębiorstw społecznych i spółdzielni w społeczno-gospodarczej integracji i upodmiotowieniu osób niepełnosprawnych, a w szczególności niepełnosprawnych kobiet; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w programach i polityce dotyczącej osób niepełnosprawnych położyły silny akcent na gospodarkę społeczną oraz na uwzględnianie problematyki płci;
22. wyraża zaniepokojenie, że wychowywanie dzieci niepełnosprawnych jest zadaniem spadającym przede wszystkim na kobiety;
23. podkreśla, że kobiety odgrywają nieocenioną, a finansowo niedocenianą rolę, opiekując się niepełnosprawnymi członkami rodziny;
24. podkreśla znaczenie włączenia dziewcząt niepełnosprawnych w standardowy system edukacji, jeżeli tylko ich niepełnosprawność umożliwia taką integrację; przypomina istotną rolę formalnego, nieformalnego i pozaformalnego kształcenia i uczenia się przez całe życie w integracji społecznej niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt; podkreśla potencjał sektora sztuki i kultury we poprawie pozycji niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt oraz w zwalczaniu uprzedzeń i dyskryminacji związanej z niepełnosprawnością; zauważa potrzebę wspierania integracyjnych programów edukacyjnych mających usuwać przeszkody stojące przed osobami niepełnosprawnymi mającymi trudności w uczeniu się, oraz zwalczać stereotypy i dyskryminację oraz popełniane wobec tych osób przestępstwa z nienawiści;
25. podkreśla znaczenie ICT dla mobilności, komunikacji i dostępu do usług publicznych; w związku z tym wzywa państwa członkowskie, by czynnie wspierały dostęp osób niepełnosprawnych również do usług publicznych oferowanych online;
26. wzywa instytucje UE do przeglądu regulaminu pracowniczego, regulaminów wewnętrznych i przepisów wykonawczych w celu przyjęcia całościowej polityki rekrutacji, obejmującej działania pozytywne i mającej aktywnie zwiększać liczbę niepełnosprawnych pracowników i stażystów, a także zapewnić wszystkim pracownikom instytucji UE, którzy sami są niepełnosprawni lub mają w rodzinie niesamodzielne osoby niepełnosprawne, racjonalne usprawnienia, jakie są im potrzebne, by mogli na równi z innymi osobami korzystać z przysługujących im praw; wzywa ponadto Komisję do przeprowadzenia przeglądu wspólnego systemu ubezpieczenia chorobowego instytucji UE, aby wszechstronnie objąć nim potrzeby zdrowotne związane z niepełnosprawnością, zgodnie z konwencją;
27. wzywa Komisję do zapewnienia integracyjnego kształcenia w szkołach europejskich oraz, zgodnie z wymogami konwencji dotyczącymi multidyscyplinarnej oceny indywidualnych potrzeb, do zagwarantowania niewykluczania dziewczynek niepełnosprawnych i do zapewnienia odpowiednich racjonalnych usprawnień;
28. apeluje do Parlamentu Europejskiego o wzmocnienie wewnętrznego mechanizmu koordynacji wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych (sieć UNCRPD), by przekształcić go w horyzontalny mechanizm łączący wszystkie komisje parlamentarne w celu monitorowania i wdrażania konwencji oraz przydzielić mu własny personel pracujący wyłącznie na jego potrzeby;
29. wzywa do pilnej ratyfikacji Traktatu z Marrakeszu o ułatwieniu dostępu do

opublikowanych utworów osobom niewidomym, niedowidzącym i cierpiącym na inne zaburzenia odczytu, bez uzależniania ratyfikacji od przeglądu ram prawnych UE ani od daty wydania decyzji przez Trybunał Sprawiedliwości; apeluje do Komisji o przedstawienie wniosków ustawodawczych niezbędnych do wdrożenia traktatu z Marrakeszu;

30. wzywa do pilnego odblokowania dyrektywy UE w sprawie niedyskryminacji, w odniesieniu do której w Radzie nie osiągnięto żadnego postępu od 2008 r., a także apeluje, by w dyrektywie tej zajęto się odrębnie dyskryminacji krzyżowej ze względu na płeć i niepełnosprawność;
31. wzywa państwa członkowskie do niezwłocznego przyspieszenia działań mających zapewnić osobom niepełnosprawnym na równi z innymi osobami dostępną administrację i usługi; podkreśla, że samodzielne życie, włączenie społeczne i udział niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt w życiu społecznym można zapewnić wyłącznie pod warunkiem usunięcia pozostałych przeszkód; uważa, że ogólne informacje dotyczące usług dla obywateli (np. informacje dotyczące edukacji, zatrudnienia, opieki zdrowotnej i socjalnej) muszą być prezentowane w różnych formach i formatach, w sposób prosty i bezpieczny, dostępny dla osób niepełnosprawnych;
32. podkreśla, że Rada powinna przyspieszyć prace nad wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego, aby zwiększyć dostępność dokumentów, materiałów wideo i stron internetowych oraz zapewnić alternatywne środki komunikacji dostępne dla osób niepełnosprawnych;
33. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w dniu 2 grudnia 2015 r. Komisja opublikowała wniosek dotyczący europejskiego aktu w sprawie dostępności; przypomina, że do dostępności należy podejść całościowo, a prawo do dostępności określone w art. 9 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych należy zagwarantować osobom ze wszystkimi rodzajami niepełnosprawności.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI OPINIODAWCZEJ

Data przyjęcia	19.4.2016
Wynik głosowania końcowego	+: 30 -: 1 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Maria Arena, Catherine Bearder, Beatriz Becerra Basterrechea, Malin Björk, Viliya Blinkevičiūtė, Anna Maria Corazza Bildt, Viorica Dăncilă, Iratxe García Pérez, Anna Hedh, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Elisabeth Köstinger, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Angelika Mlinar, Maria Noichl, Marijana Petir, Pina Picierno, João Pimenta Lopes, Terry Reintke, Jordi Sebastià, Michaela Šojdrová, Ernest Urtsun, Jadwiga Wiśniewska, Anna Záborská, Jana Žitňanská
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Rosa Estaràs Ferragut, Kostadinka Kuneva, Constance Le Grip, Evelyn Regner, Marc Tarabella
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Marco Zanni, Julia Reid